

til Rigsdagen, at beslutte at Statsrevisorerne for 1882—83 ville have at behandle de paagjældende Dele af Statsregnskabet for 1881—82.

Hvad angaar de Affnit, der af Høgsbro og Hørup ere behandlede i Overensstemmelse med den ovenfor fremsatte Opfattelse af den midlertidige Finantslovs Væsen, kan nærværende Udvalgs Flertal ganske slutte sig til de af de nævnte Statsrevisorer gjorte Indstillinger og skal i alt Væsentligt henvise til den i Statsrevisionsbetænkningen indeholdte Motivering, som næppe her behøver at gjentages, da den i Reglen ligefrem følger af den tilgrundliggende Hovedbetragtning.

Af den hele Række bør dog et enkelt Punkt særlig fremhæves, fordi den paagjældende Minister derved ikke alene har sat sig udover de hidtil gjældende Regler, men ogsaa udtrykkelig tilsidefat Folkethingets Afstemning ved at afholde en Udgift af Statskassen, som under Forhandlingen var negtet af Thinget. Kultusministeren har nemlig dækket Universitetets Underbalance 74,049 Kr. 47 Ø. ved u hjemlet Udbetaling af Statskassen.

Universitetet er paa Finantslovene opført som et af „de under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet hørende Institutter med særegne Fonds.“ Det staar saaledes under Ministerens Bestyrelse, og dets Indtægter og Udgifter bestemmes ved Finantsloven, men forøvrigt har det ikke andet Mellemværende med Statskassen end, at der siden 1875 ydes det et aarligt Tilskud af Statskassen paa 50,000 Kr. Efterat der en Gang (i 1871) var stillet et Forslag om at inddrage saavel Universitetets som ogsaa flere andre særegne Fonds i Statskassen, seirede efter udførlige Forhandlinger — og med særlig Paaberaabelse af, at en saadan ny Ordning i hvert Fald ikke burde ske ved Finantslov, men ved særlig Lov — den Betragtning, at disse særlige Fonds fremdeles skulde holdes adskilte fra Statskassen, og i

Konsekvens hermed blev det ved Finantsloven for 1873—74 bestemt, at de enkelte særlige Fonds ligeledes skulde beholde deres indbyrdes Selvstændighed, saaledes at hvert af dem har sine egne Indtægter og Udgifter. Dette har siden været og er fremdeles den bestaaende Lovlige Orden, der selvfølgelig ikke kan ændres uden samtlige Lovgivningsfaktorens Samtykke. Da der ikke opnaaedes Enighed om en ved Lov bestemt ny Ordning, gjorde Kultusministeren i 1880 et Forsøg paa at ændre Forholdet ved Finantsloven, saaledes at Statskassen herefter skulde dække Universitetets Understud. Hvormeget der end i sin Tid fra høire Side blev talt imod at ordne dette Anliggende ved Finantslov, saa maatte dog vel derom alle være enige, at baade uden særlig Lov og uden Finantslov kunde Sagen ikke sættes i værk. Altsaa selv om begge Thing derom havde været enige, men Finantsloven ikke endelig var udfkommen, kunde den bestaaende Ordning ikke ændres. Ministeren har ikke bestomindre ment herved ikke alene at kunne undvære saavel særlig Lov som Finantslov, men endog administrativt at kunne gennemføre en anden Stilling for det nævnte særegne Fond imod en af Lovgivningsfaktorernes udtrykkelig udtalte Villie. Det er overflødigt herved at bemærke, at end ikke nogen Nødstilstand kan paaberaabes som Undskyldning for Foranstaltningen, thi allerede Mæret efter fortsattes med Ministerens Samtykke som bekendt i alt Væsentligt den lovlige gjældende Ordning.

Noget Lignende gjælder om Indstillingspunkterne 13 og 42, hvorved det paatales, dels, at Tilskudet til Seminariefonden og Seminarierne er udredet af Statskassen og ikke som hidtil af Sorø Akademi, og dels at en Række Bidrag til forskellige Realskoler ere afholdte af Sorø Akademi og ikke efter de hidtilgjældende Regler af det lærde Skolevæsen. Ved dette sidste Punkt er yderligere at bemærke, at saavel Ministeren (ved det tredie Gang forelagte Finantslovsforslag) som Landstinget (ved Behandlingen af Finantslovsforslaget Nr. 2) havde frafaldet Forslaget